

Cuprins

1. Doamna Rachel Lynde are o surpriză	7
2. Matthew Cuthbert are o surpriză	21
3. Marilla Cuthbert are o surpriză	47
4. Dimineața la Green Gables	59
5. Povestea Annei	71
6. Marilla se hotărăște	81
7. Anne își spune rugăciunea	91
8. Începe educația Annei	99
9. Doamna Rachel Lynde e de-a dreptul speriată	115
10. Anne își cere iertare	129
11. Impresiile Annei despre școala de duminică	143
12. Un jurământ solemn și o făgăduință	153
13. Deliciile așteptării	165
14. Mărturisirea Annei	175
15. O furtună într-un pahar cu ceai	191
16. Diana e invitată la ceai și asta are rezultate nefaste	219
17. Un nou chef de viață	239
18. Anne sare-n ajutor	251
19. Un spectacol, o catastrofă și o mărturisire	269

Capitolul 1

Doamna Rachel Lynde are o surpriză

Casa doamnei Rachel Lynde se afla în vâlceaua în care se afunda drumul principal din Avonlea. Micuța vale era mărginită de arini și cerceluși și traversată de un pârâu care izvora tocmai din adâncurile pădurii aflate pe vechiul domeniu Cuthbert. Acest pârâu, cu un curs lung și plin de meandre la izvoare, străbătea pădurea, revărsându-se în iazuri și cascade adânci și pline de mister. Dar, când ajungea în vâlceaua din dreptul casei familiei Lynde, cursul pârâului devenea firav și cuminte, pentru că nici măcar unui curs de apă nu îi era îngăduit să treacă prin fața ușii doamnei Lynde fără a ține cont de o anumită decență și estetică. Înțelegea probabil și el că doamna Lynde stătea la fereastra ei, observând

tot ce trecea pe acolo, fie că era vorba de cursuri de apă, copii sau oameni mari și, dacă vedea ceva nelalocul lui, n-avea liniște și întorcea acel lucru pe toate fețele până-i dădea de capăt.

Sunt atâția oameni în Avonlea – și nu numai acolo – care-și bagă nasul în treburile altora, neglijându-și-le pe ale lor. Doamna Rachel Lynde era însă una dintre acele ființe iscusite, care știu cum să-și vadă la fel de bine și de treburile proprii, și de ale altora. Era o soție remarcabilă. Se achita de datoriile ei într-un mod ireproșabil. Se ocupa de *cercul de cusut*, mai dădea și o mână de ajutor la bunul mers al școlii de duminică, fiind totodată și cea mai de nădejde membră a societății parohiale de binefacere și misionariat. Cu toate acestea, doamna Rachel avea suficient timp pentru a sta la fereastra de la bucătărie ore-n șir, croșetând de zor cuverturi de bumbac – terminase deja șaisprezece până acum, după cum șușoteau uimite gospodinele din Avonlea – și scrutând drumul care traversa vâlceaua și se pierdea pe panta abruptă a dealului roșu din zare. Pentru că Avonlea nu ocupa decât o mică peninsulă triunghiulară ieșită în afară în golful St. Lawrence, fiind înconjurată din două părți de apă, oricine trecea pe acolo trebuia să străbată

drumul acela de pe deal, intrând astfel în vizorul doamnei Rachel.

Tot acolo stătea și în acea după-amiază de la începutul lunii iunie. Soarele-i bătea prietenos în fereastră. Livada în pantă, de dincolo de casă, era împodobită toată cu flori roz și albe, ca gătită de nuntă, și invadată de o mulțime de albine zumzăitoare. Thomas Lynde – un omuleț micuț și blajin, căruia oamenii din Avonlea nu-i spuneau decât *soțul lui Rachel Lynde* – își planta ultimele semințe de napi pe câmpul de pe deal, din spatele hambarului. Și Mathew Cuthbert trebuie să fi făcut același lucru pe câmpul întins, aflat în zare, la Green Gables. Doamna Rachel știa că asta trebuia să facă, pentru că-l auzise vorbind cu Peter Morrison, cu o seară înainte, în magazinul lui William J. Blair din Carmody. Și asta pentru că se apucase Peter să-l întrebe, bineînțeles, altminteri Mathew Cuthbert era știut drept un tip așa de secretos, încât nu sufla niciodată vreo vorbă despre absolut nimic din ceea ce-l privea.

Cu toate acestea, iată-l pe Mathew Cuthbert pe la ora trei și jumătate după-amiaza, în plină zi de lucru, trecând liniștit dincolo de vâlcea și urcând dealul. Pe lângă asta, mai purta și o cămașă cu

guler alb și cel mai bun rând de haine pe care-l avea, ceea ce era o dovadă mai mult decât evidentă că ieșea din Avonlea. Și mai era și în droșca trasă de iapa roșcată, ceea ce însemna că avea cale cam lungă de străbătut. Ei, dar încotro se îndrepta și de ce se ducea într-acolo unde se ducea?

Dacă ar fi fost vorba de vreun alt bărbat din Avonlea, doamna Rachel ar fi știut să pună lucrurile cap la cap într-un fel sau altul și ar fi găsit un răspuns. Însă Matthew pleca atât de rar de acasă încât trebuie să fi fost ceva presant și neobișnuit pentru a-l face să pornească la drum. Era cel mai timid om cu puțință și nu-i plăcea când era silit să meargă printre străini sau în orice loc unde ar fi trebuit să deschidă și el gura. Matthew, îmbrăcat la patru ace și mergând cu droșca, era ceva ce nu se întâmpla prea des. Doamna Rachel se gândi în fel și chip, dar nu reuși defel să dea de capăt enigmei, așa încât toată buna ei dispoziție de după-amiază se duse pe apa sâmbetei.

„Musai să trec pe la Green Gables după ceai și să aflu de la Marilla unde s-a dus și de ce”, se hotărî ea. „De obicei, el nu se duce la oraș în perioada asta a anului și nu merge niciodată în vizite. Dacă ar fi rămas fără semințe de napi, nu

s-ar fi îmbrăcat la patru ace și nici n-ar fi luat droșca. Nu mergea însă nici atât de repede încât să se fi dus după doctor. Totuși, ceva trebuie să se fi întâmplat de aseară încoace, de s-a urnit el din loc. Sunt cum nu se poate mai nedumerită și n-o să am liniște până nu aflu ce l-a făcut pe Matthew Cuthbert să plece acum de acasă.”

Și, imediat după ceai, făcu ceea ce-și propusese. Nu avea mult de mers. Casa spațioasă în care locuia familia Cuthbert, înconjurată toată de o livadă întinsă, era la mai puțin de un sfert de milă mai sus de vâlceaua unde se afla casa ei. Aleea care ducea de la poarta domeniului până acolo făcea ca drumul să fie și mai lung. Tatăl lui Matthew Cuthbert, la fel de timid și de tăcut ca și fiul său, se stabilise cât mai departe putuse de ceilalți oameni, fără a se retrage totuși de-a binelea în pădure, atunci când își înălțase casa. Green Gables era construită la capătul cel mai îndepărtat al proprietății izolate, abia zărindu-se de pe drumul principal pe care erau înșirate, într-un mod atât de deschis socializării, toate celelalte case din Avonlea. Pentru doamna Rachel Lynde, a-ți duce viața într-un asemenea loc nu însemna a trăi cu adevărat.

Capitolul 3

Marilla Cuthbert are o surpriză

Marilla veni repede la ușă când o deschise Matthew. Însă când ochii-i căzură pe apariția aceea mică și ciudată, în rochia-i țeapănă și urâtă, cu cozile lungi și roșii, cu ochii scânteietori și curioși, se opri brusc, surprinsă.

- Matthew Cuthbert, cine mai e și asta? Unde e băiatul?

- Nu era niciun băiat, spuse Matthew, simțindu-se mizerabil. Nu era decât ea. Și dădu din cap spre copilă, aducându-și aminte că nici măcar n-o întrebase cum o chema.

- Nu era niciun băiat! Dar trebuie să fi fost, insistă Marilla. Doar i-am trimis vorbă doamnei Spencer să ne aducă un băiat.

- Nu ne-a adus niciun băiat. Ne-a adus-o pe ea. L-am întrebat pe șeful gării. Și a trebuit s-o

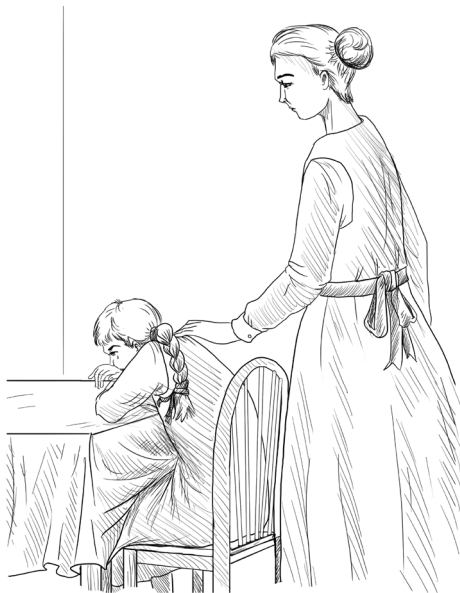
ANNE DE LA GREEN GABLES

aduc acasă. Nu puteam s-o las acolo, indiferent de unde s-ar fi tras greșeala.

- Ei, dar asta-i chiar o treabă încurcată rău de tot, exclamă Marilla.

În timpul acestei discuții, fetița rămase tăcută, cu ochii plimbându-se de la unul la altul. Îi pierise toată însuflețirea de pe chip. La un moment dat păru să înțeleagă exact ceea ce auzise. Scăpând jos geanta ei așa de prețioasă, făcu un pas înainte și își pocni palmele.

- Nu mă vreți! strigă ea. Nu mă vreți, pentru că nu sunt băiat! Trebuia să mă aștept eu la una

ca asta. Pe mine nu m-a vrut nimeni niciodată. Trebuia să fi știut eu că totul era mult prea frumos ca să dureze. Trebuia să fi știut eu că nimeni nu m-a vrut niciodată. Oh, ce-am să mă fac? Am să izbucnesc în plâns, asta am să fac!

Și chiar începu să plângă. Așezându-se pe un scaun la masă și îngropându-și fața în mâini, se puse pe un plâns de se înmuiau pietrele.

Marilla și Matthew se uitau unul la altul nemulțumiți, de lângă mașina de gătit. Niciunul nu știa nici ce să spună, nici ce să facă. În cele din urmă, Marilla încercă într-un mod stângaci să spargă gheața.

- Ei, gata, nu-i nevoie să plângi așa pentru asta!

- Ba e nevoie! Fetița ridică repede capul. Avea fața udă de lacrimi și-i tremurau buzele. Și dumneavoastră ați plânge dacă ați fi orfană și ați veni într-un loc unde vă gândeați că o să fiți *acasă* și să aflați că nu vă vor, pentru că nu sunteți băiat! Oh, acesta-i cel mai tragic lucru care mi s-a întâmplat vreodată!

Un soi de zâmbet ezitant sau mai degrabă ruginit, din cauza nefolosirii lui prea des, îi înmuie Marillei chipul sever.

- Nu mai plânge. N-o să te dăm afară în seara asta. O să stai aici până ce-i dăm de capăt acestei încurcături. Cum te cheamă?

Fetița ezită o clipă.

- Puteți să-mi spuneți Cordelia, vă rog? spuse ea, nerăbdătoare.

- Să-ți spun Cordelia? Acesta-i numele tău?

- Nuuu, nu e tocmai al meu, dar mi-ar plăcea foarte mult să mi se spună Cordelia. E un nume așa de distins!

- Nu știu ce naiba vrei să spui. Dacă nu te cheamă Cordelia, atunci cum te cheamă?

- Anne Shirley, spuse șovăitor fetița. Dar, vă rog, spuneți-mi Cordelia. Oricum nu contează pentru dumneavoastră cum o să-mi spuneți, dacă n-am să stau aici prea mult, nu? Anne e un nume așa lipsit de romantism!

- Aiureli! spuse Marilla, fără s-o înțeleagă. Anne e un nume așa de bun, de simplu și de cuminte... Nu are de ce să-ți fie rușine cu el.

- Oh, nici nu-mi e rușine cu el! explică Anne. Numai că-mi place Cordelia mai mult. Întotdeauna mi-am imaginat că mă cheamă Cordelia, cel puțin asta am făcut în ultimii ani. Când eram mai mică, obișnuiam să-mi imaginez că mă